

Từ Di Nhiên thư thả rít một hơi thuốc lá, thừa biết lý do thực sự Cố Chính Vũ lại đến tìm lúc nửa đêm, cô thờ ơ nói: “Cho vào.”

A Nhĩ xoay người mở cửa cho Cố Chính Vũ, lặng lẽ để lại nụ cười gian tà khép cửa lại.

Ngay khi bước vào trong, Cố Chính Vũ liền đi thẳng đến cạnh Từ Di Nhiên, chống tay lên hai bên thành ghế gác tay mà cô đang ngồi, nở một nụ cười tà mị thì thầm: “Chị hết cần tôi rồi sao?”

Mùi hương trên người Cố Chính Vũ khiến Từ Di Nhiên nhận ra ngay, sử dụng loại nước hoa kích thích này chắc chắn mục đích chẳng tử tế. Từ Di Nhiên giờ điệu thuốc đang cháy dở lên hút, cố tình phả khói ngăn bớt mùi nước hoa đang bay xông xộc vào mũi, chậm rãi cất lời mang theo ý mỉa mai: “Nóng lòng đến vậy à?”

Cố Chính Vũ giữ điệu thuốc lá trên môi Từ Di Nhiên, lấy ra vùi đầu thuốc vào lòng gạt tàn trên bàn, tiếp tục nở nụ cười mê hoặc: “Rất nóng lòng là khác.”

Chẳng mấy chốc, đôi môi Cố Chính Vũ âm thầm tiến đến gần kề môi Từ Di Nhiên, cô không đẩy ra cũng chẳng ngạc nhiên, lạnh nhạt nói: “Hôm nay không hứng thú.”

“Không hứng thú?” Cố Chính Vũ kinh ngạc đứng thẳng người dậy, nét mặt thoáng lên sự hoang mang, thậm chí oán cố tình xịt hai lớp nước hoa lại không nhằm nhò gì với Từ Di Nhiên.

Quan sát sắc mặt tối đi vài phần của Cố Chính Vũ, Từ Di Nhiên nhếch môi cười ẩn ý: “Đừng vội, tối mai gặp ở chỗ cũ.”

“Được, tôi đợi chị.” Cố Chính Vũ nghe đến mặt mũi liền phẫn chấn, mang tâm tình thư thái ra về trước.

Cánh cửa khép lại, ánh mắt Từ Di Nhiên dõi theo thoáng lên tia lạnh lẽo, ngủ một đêm thì liền mong ngủ thêm những đêm nữa, tư tưởng này của những gã từng bị cô chơi qua đều chỉ có chung một kết cục.

Tan làm trở về lúc ba giờ sáng, Từ Di Nhiên vừa vào nhà đã cởi giày vút ở bên ngoài tủ đựng, cởi áo khoác ném xuống sàn, đi thẳng một lối quen đến sofa nằm xuống ngủ.

Trong phòng, Cố Dĩ theo thói quen cực nhạy cảm lúc ba giờ sáng, anh tỉnh giấc ra ngoài kiểm tra xem Từ Di Nhiên đã về chưa.

Thấy Từ Di Nhiên nằm ở ghế, Cố Dĩ bất giác mỉm cười vui vẻ, anh đến bên cạnh lay tay cô: “Bà xã, vào phòng ngủ đi.”

Nghe hai chữ “bà xã”, Từ Di Nhiên giật mình mở to mắt, suýt chút cô quên mất có một anh chồng mới đăng ký kết hôn lúc chiều qua. Từ Di Nhiên áy náy nhìn Cố Dĩ, rất muốn bù đắp vì bỏ bê anh nhưng cô không thể ngủ trên giường được.

“Anh về phòng ngủ đi, đừng quan tâm em.”

“Em nói vậy có ý gì? Có phải...”

Nghe giọng điệu giận dỗi của Cố Dĩ, Từ Di Nhiên bật cười khổ tâm, không nhanh không chậm lên tiếng giải thích: “Em không quen ngủ giường.”

“Hả?” Cố Dĩ ngạc nhiên, vòng ra trước ngồi trên sàn nhà, xoay người về phía đối diện Từ Di Nhiên, anh khó hiểu hỏi: “Sao lại không quen?”

Nhắc đến lý do, Từ Di Nhiên chợt thở dài chán nản, nhưng không hề có ý giấu diếm Cố Dĩ, bởi cả hai đã kết hôn thì quá khứ cũng nên hé lộ, nghĩ rồi cô thật lòng kể cho anh biết: “Từ nhỏ em với mẹ phải sống trong căn nhà rách nát, chỉ có mỗi chiếc giường đơn và một cái ghế sofa, chiếc giường quá nhỏ không thể nằm hai người, sofa lại vừa vặn vừa với vóc dáng của em. Em ngủ trên sofa suốt nhiều năm, trở thành thói quen không thể sửa được, nếu nằm trên giường em không thể ngủ được, còn gặp phải ác mộng.”

Phải tận tai nghe Từ Di Nhiên nói, Cố Dĩ mới biết quá khứ cơ cực của cô, ngay giây phút này đây anh muốn giúp cô quên đi những quá khứ đau buồn, giúp cô thay đổi tốt hơn vì cô đã có anh bên cạnh.

Cố Dĩ bày ra dáng vẻ ủ rũ cúi đầu sát bên đầu Từ Di Nhiên, chóp mũi chạm chóp mũi cô, khẽ thì thầm ủy khuất: “Nhưng kết hôn rồi, em để anh ngủ một mình mỗi tối sao?”

“Em hết cách rồi.” Từ Di Nhiên thì thào bất đắc dĩ.

“Em vì anh có được không?”

Giọng nói ngọt ngào của Cố Dĩ quá mức chịu đựng của Từ Di Nhiên, cô lập tức ngồi bật dậy sẵn sàng chấp nhận hiện thực: “Đi ngủ.”

Cố Dĩ phấn khởi đứng dậy cùng Từ Di Nhiên vào phòng, còn chủ động leo lên giường trước để tạo hơi ấm cho cô dễ ngủ.

Từ Di Nhiên cởi bỏ quần áo để không mang mùi ở sông bạc ở cùng một chỗ với Cố Dĩ. Trước cảnh tượng thoát ý của Từ Di Nhiên, Cố Dĩ nóng ran mặt, giương mắt mè to tròn nhìn theo không chớp mắt. Khi Từ Di Nhiên lên giường, Cố Dĩ nhường lại chỗ đang nằm, nghiêng người mỉm cười chờ đợi, đồng thời cùng lúc nhận được nụ hôn lên ấn đường.

Do vẫn chưa quen với việc ngủ trên giường, Từ Di Nhiên ngủ không sâu, chỉ chớp mắt được một lát đã tỉnh. Cô xoay người nằm nghiêng, bên ngoài trời tỏa ra ánh sáng sau tấm rèm, ngắm nhìn Cố Dĩ say giấc, lòng Từ Di Nhiên nhẹ nhõm kỳ lạ.

Sau vài phút, Từ Di Nhiên xuống giường vào toilet tắm rửa, gội đầu sấy khô. Ở bồn rửa mặt, hai chiếc bàn chải đặt cùng một chỗ, hai chiếc cốc trắng đen đối lập cạnh nhau, Từ Di Nhiên vô thức cong cười.

Trở ra phòng khách, Từ Di Nhiên không kéo rèm mà bật đèn, nhặt áo khoác dưới sàn đặt lên thành ghế, vừa ngồi xuống vừa mở điện thoại kiểm tra, tiện thể lấy thuốc lá trong túi áo khoác ra hút.

Một lúc sau, Cố Dĩ vẫn còn ngái ngủ đến ngồi cạnh Từ Di Nhiên, không chút tinh thần ngả đầu vào người cô khép hờ mi mắt. Vô tình nhìn thấy áo Từ Di Nhiên hở eo, Cố Dĩ vội lấy tay che lại, biểu cảm không vui cảnh cáo: “Không cho em mặc thế này nữa!”

Từ Di Nhiên cười cười, xoay lưng về phía anh: “Như vậy được phải không?”

Đập vào mắt Cố Dĩ là bờ lưng trần của Từ Di Nhiên, chiếc áo kín bụng phía trước từ cổ tới cổ tay, riềng eo và lưng lại thiếu vải đến cay mắt.

“Không cho!” Cố Dĩ tức giận trừng mắt, giọng nói và biểu cảm không hề dọa được Từ Di Nhiên.

Từ Di Nhiên cười gian, vừa đưa thuốc đang cháy lên miệng đã bị Cố Dĩ giật mất, cô khẽ thở dài bất lực không thốt nên lời.

“Cái này cũng cấm.” Cố Dĩ nghiêm mặt nói, vùi mạnh đầu thuốc xuống tàn gạt.

“Thú vui của em anh cấm hết, sau này em phải làm thế nào?”

Chưa kịp suy nghĩ, Cố Dĩ đã vội đáp: “Làm anh này!”

Từ Di Nhiên cười khỏ, □óp □óp trán cho tỉnh táo trở lại, sự mê hoặc này của Cố Dĩ không cách nào cưỡng lại, nhưng hiện tại cô không thể buông thả bản thân, việc ở sông bạc đã đủ khiến cô mệt mỏi không còn sức lực, đừng nói đến chuyện làm tròn bổn phận người vợ.

Trong lúc Cố Dĩ chuẩn bị đồ ăn sáng, Từ Di Nhiên lại ở sofa đánh một giấc ngon lành, có những chuyện bảo thay đổi là có thể thay đổi ngay được, điển hình như nơi ngủ.

Ăn xong bữa sáng, Từ Di Nhiên theo Cố Dĩ đi mua dụng cụ vẽ tranh, nhìn anh cẩn thận xem xét từng món một, Từ Di Nhiên phát hiện ra trước nay mình chưa từng làm một việc nào đó dồn hết công sức và tâm huyết vào, nguyên nhân lớn nhất đều xuất phát từ tính nóng vội của bản thân.

Nửa chừng nhận được cuộc gọi của A Nhĩ tại sông bạc, Từ Di Nhiên đành phải đến đó một chuyến, định đi một mình nhưng thấy Cố Dĩ buồn bã vì bị bỏ rơi, cô đành phải đưa anh theo cùng.

Sông bạc vào ban ngày vắng hơn vào buổi tối, dù vậy khách vẫn ra vào nườm nượp, Từ Di Nhiên và Cố Dĩ đi đến đâu, nhân viên và đàn em dưới quyền ngang qua đều cúi chào “Chị hai, anh hai”.

Ban đầu Cố Dĩ có chút sốc, tình huống thế này anh chưa từng trải qua, cũng chưa từng nghĩ đến được nhiều người khác kính nể, trong đầu anh chỉ tồn tại duy nhất một ý nghĩ vợ của mình thật ngầu.

Ngay khi vào phòng làm việc, vừa nhìn thấy A Nhĩ ngồi ở ghế trước bàn đợi, Từ Di Nhiên bước đến đánh vào sau đầu cậu một cái không nương tay, thấp giọng tra hỏi: “Chuyện kết hôn còn chưa công khai, cả sông bạc đều biết, mày chán sống rồi à?”

“Em chỉ nghĩ cho anh rảnh thôi, chị ở đây đào hoa như vậy, phải làm vậy để anh rảnh ở nhà mới yên tâm” A Nhĩ nói rồi quay qua cười nịnh nọt với Cố Dĩ.

Từ Di Nhiên lườm A Nhĩ một cái, về chỗ lật mở xem hồ sơ A Nhĩ đem đến. Trong khi đó Cố Dĩ dạo một vòng trong phòng ngó nghiêng bày trí bên trong.

Phòng làm việc của Từ Di Nhiên khá lớn, lại nằm ở khu vực yên tĩnh, đây không chỉ đơn giản là nơi làm việc, mà còn là căn hộ thu nhỏ. Trong đầu Cố Dĩ thoáng lên suy nghĩ, Từ Di Nhiên làm việc đến gần sáng, nơi đây cô vốn có thể ngủ lại, nhưng cô vẫn chọn trở về nhà, chứng tỏ cô xem trọng nơi để về hơn là nơi ở lại.

Những lúc đầu óc căng thẳng, Từ Di Nhiên có thói quen hút thuốc, lục mãi trong túi không thấy hộp thuốc đâu, sức nhớ sáng nay Cố Dĩ đã tịch thu mất, cô vuốt vuốt hai bên thái dương để tỉnh táo lại, trông bộ dạng chẳng khác gì người nghiện lên cơn.

Suốt hai năm theo làm việc cùng Từ Di Nhiên, A Nhĩ chỉ cần nhìn là có thể đoán được tâm trạng cô như thế nào. Đoán chắc Từ Di Nhiên không mang theo thuốc lá, A Nhĩ lấy hộp thuốc dự phòng mang theo trong người đưa cho Từ Di Nhiên nhưng cô lại lắc đầu từ chối.

Không cần hỏi cũng biết được lý do Từ Di Nhiên đột nhiên lại cai thuốc, cất lại hộp thuốc lá vào túi, A Nhĩ không quên châm chọc: “Không có tiền đồ!”

“Mày đợi đó đi.” Từ Di Nhiên cắn răng nói.

Điện thoại chợt reo lên, A Nhĩ cười hất ra đầy châm biếm bắt máy, nghe xong thì thầm báo cáo lại với Từ Di Nhiên: “Chị, Cố Chính Vũ vừa gọi hỏi em số của chị, chị có muốn đưa không?”

“Phiền phức.” Từ Di Nhiên cau gắt không để tâm.

“Em hiểu rồi, nhưng hẳn muốn nói chuyện với chị ngay bây giờ.”

“Miễn tiếp.”

“Tại sao liên quan tới Chính Vũ?” Cố Dĩ đi đến, mặt mũi nghiêm trọng chờ đợi câu trả lời, với anh bây giờ nghe đến tên Cố Chính Vũ thì liền nhớ đến cảnh thấy trong đoạn clip đêm hôm đó.

Thấy không khí căng thẳng, A Nhĩ vội vàng chuồn trước, bỏ Từ Di Nhiên một mình chống chọi với cơn bão sắp sửa cuồng quét.

Nhìn theo bóng lưng vội vã bỏ chạy của A Nhĩ, Từ Di Nhiên thản nhiên ngả lưng vào ghế, không hề lo lắng còn cố ý buông lời vu vơ: “Chắc là... về cuộc hẹn ở khách sạn tối nay”

“Em...” Cố Dĩ ngạc nhiên tròn mắt không thốt nên lời.

Đối diện với dáng vẻ tức giận vì ghen tuông của Cố Dĩ, Từ Di Nhiên khẽ nhếch môi, nhướn một bên mày khiêu khích: “Để xem tối nay anh có giữ được chân em hay không.”